

MAKSZIM AMELIN

*

Végtelen esővel ver az ég;
a bánat, mint megrepedt klarinét
fájón, zokogva bűg megint,
oly mélabús dallamot komponál,
mely nyúlik, mint vékony pókfonál,
kedvéből többre nem telik.

Be van az ég gömbje tekerve
szürke és csöpögős lepelbe,
Arakhné boldog, ha fonhat,
bízom, egy szép napon megunja ezt.
*Te, rótt rózsá, fekete kereszt,
hálói közt el ne sorvadj!*

Ki ifjú nem volt, öreg se lesz.–
Ó, szent előrelátás! Ó, szent
jövőbe látás! – malasztok.
Kint eső véd, bent bú a jelmez,
halálod perce nem kegyelmez,
minden csodád elszalasztod.

*

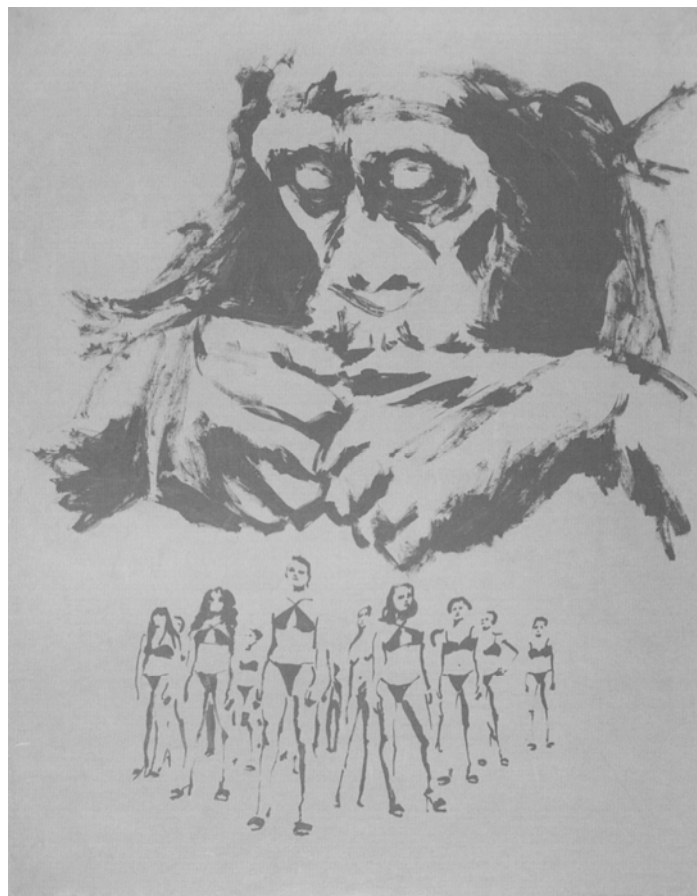
Ha verset írok vagy boroznék,
ha Vénuszt hűn becézgetem,
mindenben óva int a mérték,
zsinórja tűz irányt nekem:

az élet sűrű szoknyaránca
mögé bután nem rejtezek;
halálomat se kérve táncra,
Krözussá méltán nem leszek;

a fagy s az éhség nem barátom,
börtönt, koldussort tisztetek, –
másét elvenni nem kívánom,
s javamból másik nem vehet.

Ha rég, az égtől biztatottan
konok költővé nem leszek,
kitűnnék most is ebben-abbán,
hol legnagyobb erény a rend.

GÁTI ISTVÁN fordításai

DMITRIJ GUTOV: A MAJOM ÉS A LÁNYOK